

и португалскиѣ царь, нѣ несполучилъ. Оттамъ Колумбъ отишълъ въ Испанія, дѣто царовали тогава Фердинандъ Арагонскиѣ и Изабела Кастилска. Когато Колумбъ прѣдставилъ на Фердинанда кроежъ тѣ си, краль тѣ го далъ да го разгледа една комисія отъ духовни лица. Члѣнове ти на комисіята нарекли тоя кроежъ еретически, като казвали, че ужъ той билъ противенъ на библията и на отци ти на црква та. Нѣ главна та спънка била това, че всичкото внимание и срѣдства на Фердинанда били обрнати тогава на война та съ гренадскиѣ халифатъ. Колумбъ напусто се мѣчилъ да прѣдума испанскиѣ царь да му помогне, и зель вече да се готви да иде въ Англия; нѣ приятели ти му го прѣдумали да почака оште нѣколко врѣме. Най-сетнѣ Гренада се прѣдала, и война та съ Арапите се свършила. Нѣкои Колумбови закрилници склонили царица Изабела да му помогне, и тя рѣшила да натѣкми на свои разноски корабие и всичко, што трѣбова за-въ пѣть. Така цѣли осмь години прѣкаралъ Колумбъ въ Испанія, доклѣ да достигне цѣль та си. Той се сговорилъ съ испанско то правителство, да бѣде за напрѣдъ отреденъ намѣстникъ на всички ти земи и острови, шото открие, и да има право да зима на десеть едно отъ доходити на тия земи.

Открытие на Америка. На 3-й августъ 1492 година, прѣдъ една голѣма навалица гледаче, Колумбъ излѣзълъ отъ пристаниште то на Палосъ (въ Андалузія) съ три малки корабие и съ 120 души корабелници (гимиджи); пѣтници ти прѣди да трѣгнатъ се исповѣдали и се причастили. Корабелници ти стигнали до Канарски ти острови тихо, зашото тоя пѣть билъ вече познатъ; нѣ послѣ тии влѣзли въ бескрайниѣ океанъ; корабие ти карани отъ поцѣтний вѣтръ, вѣрвѣли все навнѣтрѣ и навнѣтрѣ, корабелници ти зели да се страховать и да се отчаявать, и много пѣти се бунили срешта Колумба. Нѣ Колумбъ не се обезсърчалъ; той